

Gaston Leroux

Fantoma de la Operă

The Phantom of the Opera

Ediție bilingvă
română-engleză

1. Îngerul muzicii

Novestea noastră are loc pe coasta Bretoniei, în partea nordică a Franței. Se întâmplă într-o seară din vara anului 1880. Doi oameni stau pe malul mării. O fetiță și un bătrân. Fata cântă și bătrânul o acompaniază la vioară.

Pe fetiță o cheamă Christine. Bătrânul este tatăl ei. Christine și tatăl ei sunt trubaduri – cântăreți călători. Ei merg prin toate țările Europei. Uneori, cântă în hoteluri. Uneori, pe stradă. Christine are o voce frumoasă. În fiecare țară, oamenii le place vocea lui Christine.

În acea seară a anului 1880, Christine privea marea. Ea cânta o melodie tristă. Era un cântec despre mare și despre iubire. Un bărbat și un băiat se plimbau pe plajă. Ei s-au oprit lângă Christine și tatăl ei. Au ascultat muzica.

Pe băiat îl cheamă Raoul. Are unsprezece ani. Bărbatul este fratele lui Raoul, Philippe. Philippe este mult mai în vârstă decât Raoul. El are treizeci și unu de ani.

Cei doi frați stăteau lângă Christine și tatăl ei. Christine cânta și tatăl ei o acompania la vioară. Raoul și Philippe ascultau muzica.

Christine avea o eșarfă lungă, albastră. Deodată, vântul a smuls eșarfa de la gâtul lui Christine și a dus-o în mare.

– O să-ți recuperez eșarfa, spuse băiatul. Stai aici. Ți-o aduc înapoi.

– Nu, Raoul, nu!, zise Philippe. Nu intra în mare.

1. *The Angel of Music*

The place was the coast of Brittany, in northern France. The time was a summer evening in 1880. Two people were sitting by the sea. They were sitting on a sandy beach, near an old church. They were a young girl and an old man. The girl was singing and the old man was playing a violin.

The young girl's name was Christine. The old man was her father. Christine and her father were travelling musicians. They travelled through all the countries of Europe. Sometimes, they performed music in hotels. Sometimes, they performed in the streets. Christine had a beautiful voice. In every country, people loved Christine's voice.

On that evening in 1880, Christine was looking at the sea. She was singing a sad song. It was a song about the sea, and about love. A man and a young boy were walking on the beach. They stopped near Christine and her father. They listened to the music.

The boy's name was Raoul. He was eleven years old. The man was Raoul's brother, Philippe. Philippe was much older than Raoul. He was thirty-one.

The two brothers stood near Christine and her father. Christine sang and her father played his violin. Raoul and Philippe listened to the music.

Christine was wearing a long blue scarf. Suddenly, the wind blew the scarf from Christine's neck. The wind blew the scarf into the sea.

'I'll get your scarf,' said the young boy. 'Stay there. I'll bring it to you.'

'No, Raoul, No!' said Philippe. 'Don't go into the sea.'

Dar Raoul nu-și ascultă fratele. Se repezi în mare și scoase eșarfa din apă. Fugi apoi înapoi pe plajă și-i dădu eșarfa fetiței.

– Îți mulțumesc, spuse Christine. Mulțumesc. Îmi voi aduce mereu aminte de tine.

Hainele lui Raoul erau ude. Iar fratele lui Raoul era supărat.

– Trebuie să mergem imediat acasă, zise Philippe. Trebuie să îmbraci niște haine uscate. Trebuie să te schimbi.

Dar Raoul nu voia să meargă acasă. Voia să vorbească cu fata.

– Îmi cânti ceva? o întrebă Raoul pe Christine.

– Da, zise Christine. Da, cânt pentru tine.

Și, din nou, bătrânul mângâie strunele viorii și Christine cântă un cântec frumos și trist. Era o melodie despre iubire și despre stele.

– Ai o voce frumoasă, spuse Raoul. Cânti foarte bine.

– Tatăl meu îmi predă foarte bine, zise Christine.

– Nu, Christine, spuse bătrânul. Nu sunt un bun profesor. Vei avea curând un profesor mai bun.

– Nu spune asta, tată. Ești un profesor minunat.

Bătrânul li se adresează lui Philippe și Raoul.

– Christine va avea un profesor mai bun, zise. Eu voi muri curând. Apoi îi voi trimite fiicei mele un profesor minunat. Îi voi trimite Îngerul muzicii.

– Te rog, tată, nu spune asta, zise iar Christine.

– Ba da, Christine, voi muri curând. Îți voi trimite Îngerul muzicii, zise bătrânul.

Dintr-odată, se auzi un sunet minunat. Era sunetul altei viori. Sunetul venea din biserica veche de lângă plajă.

Christine întoarse capul. Ochii îi străluceau. Avea lacrimi în ochi.

– Oh, zise ea. Ce frumos e! Este Îngerul muzicii?

But Raoul did not listen to his brother. He ran into the sea. He took the blue scarf from the water. He ran back to the beach and he gave the scarf to the young girl.

'Thank you,' said Christine. 'Thank you. I will always remember you.'

Raoul's clothes were wet. And Raoul's brother was angry.

'We must go home immediately,' Philippe said. 'You must put on some dry clothes.'

But Raoul did not want to go home. He wanted to talk to the young girl.

'Will you sing a song for me?' Raoul asked Christine.

'Yes,' said Christine. 'Yes, I will sing for you.'

Again, the old man played the violin and Christine sang. She sang a sad and beautiful song. It was a song about love and about the stars.

'You have a beautiful voice,' said Raoul. 'You sing very well.'

'My father teaches me very well,' said Christine.

'No, Christine,' said the old man. 'I am not a good teacher. You will have a better teacher soon.'

'Don't say that, father,' said Christine. 'You are a wonderful teacher.'

The old man spoke to Philippe and Raoul.

'Christine will have a better teacher,' he said. 'I will die soon. Then I will send a wonderful teacher to my daughter. I will send the Angel of Music to her.'

'Don't say that, please, father,' Christine said again.

But the old man said, 'Yes, Christine, I will die soon. I will send the Angel of Music to you.'

Suddenly, everybody heard a very beautiful sound. It was the sound of another violin. The sound came from the old church, near the beach.

Christine turned her head. Her eyes were shining. There were tears in her eyes.

'Oh,' she said. 'That is beautiful! Is that the Angel of Music?'

2. O petrecere la Teatrul de Operă

Teatrul de Operă din Paris este o clădire imensă. Are sute de încăperi. Și multe culoare. Și mai are multe beciuri, adânc îngropate sub scenă.

Într-o seară din 1890, directorul Teatrului de Operă a organizat o recepție. Petrecerea a avut loc într-o sală mare din spatele scenei Teatrului de Operă.

La Teatrul de Operă lucrau sute de oameni. Unii dintre ei erau cântăreți, iar alții erau dansatori. Unii cântau la instrumente muzicale în orchestră. Unii aveau grijă de costume. Alții se ocupau de decorurile pentru scenă. Unii mutau decorurile pe scenă. Alții vindeau bilete pentru spectacol.

Toți aceștia au venit la petrecerea dată de director. Dansatorii și cântăreții erau însuflețiți. Vorbeau cu toții într-un colț al încăperii. Însă nu discutau despre petrecere. Ci despre stafia din Teatrul de Operă.

Câțiva cântăreți și dansatori văzuseră un om ciudat în Teatru. Omul purta întotdeauna o mantie neagră. Și întotdeauna o mască albă îi acoperea fața. Nu vorbea cu nimeni, niciodată. Cântăreții și dansatorii îl numeau Fantoma de la Operă.

– L-ai văzut? o întrebă o dansatoare tânără pe una dintre cântărețe.

– Da, l-am văzut săptămâna trecută, răspunse ea.

2. *A Party at the Opera House*

The Opera House in Paris is a huge building. There are hundreds of rooms. There are many corridors. And there are many cellars, deep under the stage.

One evening in 1890, the manager of the Opera House had a party. The party was in a very large room behind the stage of the Opera House.

Hundreds of people worked at the Opera House. Some people were singers and some people were dancers. Some people played musical instruments in the orchestra. Some people took care of the costumes. Some people took care of the lights. Some people moved the scenery on the stage. And some people sold tickets for the performances.

All these people went to the manager's party. The dancers and the singers were excited. They were talking together in one part of the room. But they were not talking about the party. They were talking about the ghost in the Opera House.

A few of the singers and dancers had seen a strange man in the Opera House. The man always wore a black cloak. And he always wore a white mask over his face. He never spoke to anybody. The singers and dancers named him, 'The Phantom of the Opera'.

'Have you seen him?' a young dancer asked one of the singers.

'Yes, I saw him last week,' the singer replied.

- Spune-mi cum era, zise dansatoarea.
- Era înalt și subțire, răspuse frumoasa cântăreață. Purta o mantie neagră.
- Era frumos, sau urât? întrebă dansatoarea.
- Nu știu, răspuse cântăreața. Avea o mască albă pe față. Masca avea două găuri, dar nu i-am văzut ochii.
- Ți-a fost frică? întrebă dansatoarea.
- Da. Mi-a fost tare frică! exclamă cântăreața, înfierbântată și cu ochii sclipind de emoție.
- Au văzut mulți stafia? o întrebă prietena ei.
- *Madame* Richard îl știe, zise cântăreața. Ea mi-a povestit despre el. Spunea așa: „În fiecare seară, Fantoma stă în Loja nr. 5. Vede spectacolul. I-am dat un program și mi l-a plătit – mi-a dat 20 de franci“. Ei nu îi este frică!

În acel moment, *Madame* Richard intră în cameră. *Madame* Richard era vânzătoare de bilete. În fiecare seară, vindea bilete pentru spectacolele de la Teatrul de Operă. Vindea și programe oamenilor din public. *Madame* Richard era o femeie corpolentă și avea o voce puternică. Tuturor cântăreților și dansatorilor le era frică de ea.

- Iar vorbiți despre stafie? întrebă *Madame* Richard.
- Da, da! îi răspuse tânăra dansatoare. Vă rog, vorbiți-mi despre el. Stă mereu în Loja 5?
- Eu nu vând niciun bilet pentru Loja 5, spuse *Madame* Richard. Dar cineva stă în Loja 5. Nu ajunge acolo pe ușă. Și nu îl vede nimeni. Este o stafie – o fantomă!
- Îi vindeți programe? întrebă dansatoarea.
- Da, vrea întotdeauna program, spuse *Madame* Richard. În fiecare seară, programul dispare. Și la sfârșitul reprezentației găsesc întotdeauna 20 de franci pe scaun.
- Oh! Fantoma de la Operă are bani? întrebă una dintre celelalte cântărețe. E o fantomă bogată?